

INTERTWINED BODIES

Examensrapport av Amanda Selinder
Kandidatprogrammet, textilkonst VT 16
Högskolan för design och konsthantverk
Handledare: Jeanette Schäring
Opponent: Linda Shamma Östrand
Examinator: Anna Tegeström Wolgers

INNEHÅLL

1. Inledning	7
1.1 Syfte	9
1.2 Frågeställningar	9
2. Bakgrund	10-11
2.1 Andra som gillar kombucha	12-13
2.2 Vad som händer i kombuchan	14-15
2.3 Inspiration	16-19
3. Process	20-21
3.1 Avstamp i tidigare projekt	22-23
3.2 Utdrag från anteckningar	24-25
3.3 Första badet	26-31
3.4 Andra badet	32-37
3.5 Mötet	38-39
4. Resultat	40-41
5. Reflektion	42-43
6. Tack	45
7. Referenser	46-47

INLEDNING

För mig är det viktigt att lära känna de material som jag väljer att arbeta med. Det är viktigt för mig att leva med dem och försöka förstå dem. Att inte stå över ett material utan att mötas. Mötas i tanken och i huden. Mötas i köttet och i det osynliga. Mötas i överlappningen. Att vara en del av varandra och att inte vara det. Att våga andas med varandra och andas genom varandra.

Det är som att jag vill be om tillåtelse. Be om tillåtelse att få använda ett material genom att lära känna det på riktigt. Förstå dess biologiska processer och känna att det får ta plats. Precis som vi, människan får ta plats hela tiden så vill jag att de material jag arbetar med också får det. Jag vill inte bara ta dem förgivet. Precis som finstämda och vackra saker ges utrymme vill jag även att det äckliga, ut-och-in-vända och störigt luktande får ta över. Det där som är en del av oss. Det där som vi är en förlängning av. Ett visuellt möte mellan det mänskliga, icke-mänskliga och det tilltalande i något kväljande.

SYFTE

Genom att umgås med kombuchan, dricka den och kommunicera med den vill jag lära känna den på riktigt. Jag vill lära känna den för att undersöka om, och i så fall hur, jag kan använda kombuchan i min framtida konstnärliga praxis.

Under det här arbetet är mitt förhållningssätt till kombuchan som material textil i ett utvidgat fält. Mitt examensarbete tar avstamp i textilkonsten och med hjälp av naturvetenskapen drivs undersökningen framåt. Därför har jag inspirerats av och använt referenser från både naturvetenskapliga teorier och konstnärliga arbeten, som jag kommer presentera i den här rapporten.

FRÅGESTÄLLNINGAR

Hur är jag en del av kombuchan och kombuchan en del av mig? Är jag en förlängning av det här materialet eller är materialet en förlängning av mig? Hur påverkar vi varandra? Finns det verkligen en början eller ett slut mellan våra kroppar eller fortsätter våra kroppar in i varandra? Hur kan ett möte mellan våra kroppar konstnärligt gestaltas?

BAKGRUND

De senaste åren har jag hittat en fascination för levande material som tillåts att vara i ständig förändring, som är en del av livets olika processer och som är ekologiskt och biologiskt nedbrytbart. Jag letar hela tiden efter material som visuellt tilltalar mig och som jag känner att jag kan stå för. Och med det så menar jag att jag vill veta vad det är, var det kommer ifrån och vad det består av. Jag vill veta hur det känns, luktar, smakar och tänker. Jag vill möta det med respekt och förstå min relation till de materialen som jag väljer att använda i min konst. Levande material är inte någonting som jag kan ta kontroll över eller bestämma över utan det handlar om kommunikation. En färg från rosenbusken i trädgården som plötsligt uppstår efter veckor av olika färgningsförsök. Ett screentryck med rödkålsfärg som inte börjar mögla fast alla andra har gjort det. Alla upptäckter under processens gång har handlat om att materialet öppnat upp sig, att det låter mig få möta det och lära känna det mer. Hur ett material inte bara är ett material utan hur det kommunicerar med sin omgivning och hur jag kommunicerar med de materialen som jag väljer att arbeta med.

Jag kom i kontakt med kombucha under mitt utbytesår i New York. Jag köpte det i förbifarten på matbutiken Trader Joe's och tyckte att det var så himla gott! Under den här tiden hade jag upptäckt fascinationen med att brygga eget vin och insåg att det även var möjligt att brygga sin egen kombucha, istället för att behöva köpa det varje gång. Redan från första stund så fångades jag av hela processen med kombuchan. Jag tyckte det var så visuellt intressant att se den hinna som växer på ytan. En lust och längtan att experimentera med denna hinna i konsten och lära mig mer, växte hos mig. Vad är det egentligen och hur kan det växa på ytan?

Bilder på två av mina kombucha-odlingar.

ANDRA SOM GILLAR KOMBUCHA

Efter ett par sökningar på Google så insåg jag att det finns en rad konstnärer och designer som använder sig av kombucha. Suzanne Lee och Sacha Laurin är två exempel på fashion designers som gör kläder med det här materialet. Suzanne utgår från frågan *"Can we grow a dress from a vat of liquid?"* och har de senaste åren experimenterat hur kombucha kan fungera som ett starkt, hållbart och miljövänligt material i motsatsen till de textila material som våra kläder vanligtvis skapas av idag.¹

Sacha startade sin karriär som professional cheesemaker och på hennes hemsida kan man läsa följande:

*"Her love and expertise in the alchemy, science and art of cheesemaking has crossed over into a passion for understanding the kombucha culture and how best to develop it as a sustainable fabric that could be used in developing countries as well as in haute couture and daily couture"*²

Att designa kläder är ingenting som jag vill ägna mig åt men att läsa om hur kombuchan som material får ta plats och är i centrum gjorde mig otroligt inspirerad. Hur just kunskapen om och framställningen av materialet är det som driver dessa konstnärer i deras projekt. För att förstå kombuchans biologiska processer sker ett gränsöverskridande samarbete mellan naturkunskap och fashiondesign. Tack vare samarbetet med biologer och kemister utvecklas kombuchan att fungera som ett textilt material att göra klädkollektioner av.

*Suzanne Lee.
Photo: The science museum london.*

*Sacha Laurin.
Photo: Sacramento fashion week 2014.*

ODLINGSPROCESSEN

Kombucha är ett fermenterat te som funnits i tusentals år. Kombucha hjälper bland annat till att stärka kroppens immunförsvar, eftersom teet innehåller en mängd vitaminer, probiotiska bakterier och antioxidanter. I antika texter från Kina (220 år före vår tideräkning) kallades kombucha för livets elixir.

För att starta en odling behövs vatten, socker, te och en flaska ofiltrerad kombucha.³ I och med att kombucha innehåller bakterier så bryter de ner sockret till glukos och fruktos under jäsningsprocessen. Fruktos omvandlas till ättiksyra därav den syrliga smaken. Glukos omvandlas till glukonsyra (detta produceras även naturligt i våra kroppar).⁴ Gluconacetobacter bakterier som finns i kombuchan producerar cellulosa. Cellulosan fungerar som en byggnadsställning där mikroorganismerna klamrar sig fast och tillsammans bildar de denna hinna på ytan (som jag nämnde tidigare).

I folkmun har denna hinna många olika namn som t.ex. volgasvamp, tesvamp eller kombuchasvamp. Men det är viktigt att veta att det inte är en svamp utan det är en *“symbiotic colony of bacteria and yeast”* – förkortat scoby. Hinnan kan också kallas för biofilm, vilket betyder att ett kluster av mikroorganismer tillsammans bildar en skyddande yta med vars hjälp de vidhäftar. I rapporten kommer jag fortsättningsvis, att använda ordet biofilm då jag tycker att denna benämning stämmer bäst in på det jag undersöker.⁵

Bakterierna i biofilmen kommunicerar med varandra (s.k. quorum sensing) för att utbyta information om tillväxthastighet och tillgång på näring. En kemisk signalmolekyl utsöndras av bakterien till omgivningen som fångas upp och vidarebefordras av receptorer som finns på varje cell. Genom den här kommunikationen vet bakterierna hur många syskon de har och ändrar således beteende beroende på om de är ensamma eller i en större grupp. Det är inte bara bakterier utan andra mikroorganismer använder sig även av liknande system för att kunna prata med varandra. Det finns ett språk sinsemellan varje art men också ett internationellt språk som gör att alla mikroorganismer kan socialisera med varandra.⁶

Jag kom över en TED-talk med Bonnie Bassler, professor i molekylärbiologi vid Princeton University. Bonnie pratar om hur stor interaktion vi, människan, faktiskt har med de här mikroorganismerna. Hon pratar om hur de bygger samhällen, folkomröstar innan beslut tas och tillsammans fungerar som en enda organism fast utan gemensam hjärna. De är sociala varelser precis som vi. Förutom det, hjälper de oss också att smälta vår mat, producera vitaminer och undervisa vårt immunförsvar så det kan hålla de dåliga mikroorganismerna borta. Kort sagt, håller bakterierna oss vid liv! Bonnie pratar även om hur stor del av människokroppen som faktiskt består av bakterier. 99 % av våra gener tillhör bakterier. Det är bara 1 % av våra gener som är unika för respektive människa.⁷

Det som också bör tilläggas är att forskare uppskattar att det finns mellan 20-30 miljoner olika arter av bakterier på jorden men att endast ca 5000 av dessa finns fullständigt beskrivna i litteraturen. Hur kommunikation mikroorganismer emellan sker är pågående forskning. Vi börjar nu förstå att mikroorganismer är sociala varelser precis som vi, men också hur nödvändiga de är för människans existens.⁸

INSPIRATION

Efter den här researchen har jag insett hur många av de processer som sker i kombuchan, också sker på och i min kropp. Hur små, små icke-mänskliga kroppar tillsammans bildar en synlig kropp för det mänskliga ögat. Hur vi själva är inkapslade i en hinna av andra kroppar och hur vår kropp kapslar in andra kroppar. Louise Bourgeois är en konstnär som jag har inspirerats av i många år och det är en specifik bild från hennes performance "*A Banquet/A Fashion Show of Body Parts (1978)*" som jag alltid återkommer till. Känslan av att vara omsluten av någonting annat. Att ens egen kropp vänt sig ut och in och omsluter sig själv.

Kira O'reilly är också en konstnär som inspirerar mig. Bilden till vänster är från hennes performance "*untitled (Slick Glittery)*". Vad jag inspireras av med Kira är hur hon undersöker sin kropp i förhållande till andra material, ofta under en längre tid. Hon ställer frågor om vad som menas med att vara människa och rör sig mellan olika konstformer och vetenskapliga teorier. Hon vågar gå mot strömmen. Hon är ärlig och öppen med att saker kan förändras. Ingenting förblir på ett visst sätt utan allt är i ständig förändring, speciellt om vi tillåter det att vara det. På hennes hemsida under artist statement kan man läsa följande:

*"She writes, teaches, mentors and collaborates with humans of various types and technologies and non-humans of numerous divergences including mosses, spiders, the sun, pigs, cell cultures, horses, micro-organisms, bicycles, rivers, landscapes, tundras, rocks, trees, shoes, food, books, air, moon and ravens"*⁹

Kira hade under vetenskapsfestivalen här i Göteborg en föreläsning om hennes konstnärsskap och är verkligen en stor inspirationskälla till hur jag själv vill verka som konstnär i framtiden.

"In this performance, Kira O'Reilly engages in slow, sustained movements over four hours to generate bodily transformation through continual reapplications of broken eggs and green glitter. The viewers can watch this work at any point for as long or as short a time as they wish, as it is a durational piece without an experientially distinct beginning or end" - theatre and dance, british council.

Photo by Georgios Kefalas

PROCESSEN

I starten av projektet blev det viktigt att hitta ord som jag kunde luta mig emot. Falla tillbaka på och klamra mig fast vid när marken skakade under mig. Jag kan inte sticka under stol med att jag tvivlat onödigt mycket på vad jag håller på med. Därför kändes det viktigt att kontakta andra konstnärer som också arbetar med det här materialet för att känna någon form av stöd och framåtanda för min egen skull. Jag fokuserade därför under de första veckorna att gå på föreläsningar, kontakta konstnärer, läsa böcker och besöka utställningar för att bygga upp min bakgrund till det här projektet. Vilka ord kan jag utgå ifrån och känna att jag kan förhålla mig till? Jag har helt enkelt försökt att formulera mig själv för att hitta en tyngd i mitt arbete.

Jag ville ta chansen att fokusera på det teoretiska och väcka frågor för att också ha en plattform att stå på efter tiden på HDK. Att bygga ett slags frågebibliotek som jag kan gå tillbaka till. Många av de frågor som jag ställt till mig själv kommer jag att presentera löpande i detta stycke om min process.

AVSTAMP I TIDIGARE PROJEKT

Jag behövde kolla i backspegeln för att påminnas om mina tidigare arbeten och vad jag funnit intressant där. Många av frågorna har kretsat kring det kroppsliga. Vad ses egentligen som en kropp? Jag har utgått från min egen kropp som den som står i centrum, i förhållande till andra kroppar: Färgkroppar, skulpturkroppar, vattenkroppar, rödkålskroppar. Jag har bland annat tagit ett bad med rödbetor för att se hur min kropp påverkades av färgen. Vad jag då insåg var hur mycket våra kroppar tillsammans påverkade färgresultatet. Att verkligen känna rödbetorna mot huden och vara omsluten av ett material kändes extremt viktigt, speciellt efter badet. Att släppa kontrollen och låta allt hända gjordes att nya tankar öppnades upp kring hur jag skulle gå till väga i mitt fortsatta arbete.

Min ingångspunkt var att lära känna rödbetorna och utifrån det skapa en gestaltning. Det första verket mynnade ut i ett videoperformance tillsammans med ett bodyprint på oblekt tyg. Efter det har det bara fortsatt i form av screentryck, rödbetsvinperformance, experiment med urin osv. Det har känts lekfullt och inspirerande och med den ingången ville jag även starta det här projektet. Jag ville inte jobba mot en *"färdig"* gestaltning utan låta undersökandet ta mig dit. Därför bestämde jag mig att även ta ett bad med kombuchan för att närma mig det. Jag ville också försöka ha samma lustfyllda inställning som jag hade under lära-känna perioden med rödbetorna.

UTDRAG FRÅN ANTECKNINGAR

9/2-16

"En förlängning av mig själv? Det är inte förgämligt. Det är föränderligt. Det är inte döende, det är levande. Det är inte skinn. Vad kommunicerar materialet i förhållande till mig själv? Är det mig själv?"

12/2-16

"Jag vill lära känna det här materialet på riktigt så vi kan fungera tillsammans. Hur förhåller sig min kropp, mina tankar och handlingar till Kombuchan? Finns det verkligen en början eller ett slut? Jag ser min process som en cirkel som varken har en början eller ett slut utan det går runt i ett enda kretslopp precis som vi människor, naturen och djuren. Precis som det är viktigt att vi människor förstår vår omgivning för att komma framåt är det för mig viktigt att förstå mina material som jag arbetar med i min konst. Hur kan jag bli en del av dem och dem en del av mig?"

17/2-16

"Det är väldigt intressant att genom jäsningsprocessen av Kombuchan så uppstår bakterier som vi annars har naturligt i våra kroppar. Men också att vår kropp består av tio gånger mer bakterier än av människans egna celler. Hur vi hör ihop med varandra. På något sätt så vill jag försöka komma närmare en förståelse av min plats här. Av min plats som människa. Av min plats att finnas. Just nu i denna tid. Här och nu."

18/2-16

"Min känsla den här veckan är så mycket mer tillfreds än tidigare, kanske för att jag känner mig mer säker. Kanske för att jag bara bestämt mig för att mina tankar visst är lika viktiga som andras tankar och att jag inte ska låta mig påverkas för mycket av vad folk tycker och tänker. Jag står för det jag gör och om någon tycker att det jag gör inte faller inom ramen för konsthantverk, eller konst eller whatever så vet jag själv att det faktiskt visst gör det. Så länge jag tror på mig själv känns det bra. Det blir min sanning."

23/2-16

"Men inuti min kropp finns det så många andra liv som också har en kropp. Men de syns knappt för att de är så mycket mindre och mitt kroppsliga skal är i vägen."

8/3-16

"Det är de här kropparna som är på mig, i och under mig som gör att jag existerar här och nu. Att de pratar med sin omgivning och väntar in varandra. Men hur kommunicerar jag med alla de kroppar som jag lever i symbios med?"

FÖRSTA BADET

Jag ville göra ett stort bad. Främst för att jag var rädd att inte kunna möta kombuchan på samma sätt om det var mindre än mig själv. Men också för att jag oftast jobbar väldigt stort och det är för att jag vill känna att det kan ta över min kropp om det vill. Precis som bilden på Louise Bourgeois (se avsnitt 2.3 inspiration). Vad bidrar jag med i det här badet? Varför tror jag egentligen att jag skulle kunna bidra med någonting? De mikroorganismer som lever på mig kanske rent utav rubbar odlingsprocessen så pass mycket att det inte växer alls på ytan? Är det viktigt att det ens växer på ytan?

Det kändes som en lättnad att äntligen få krypa ner i odlingen. Det hade gått ganska lång tid in i projektet innan jag lyckats få upp så pass mycket mängd kombucha så jag kunde bada med det. Därför utstrålade jag en sorts oro, en stämning som la sig som ett moln i rummet. Efter 2 veckor hade en tunn, tunn biofilm växt på ytan och jag började få lite panik. Den hade helt annan konsistens än den biofilm som växer i mina kombucha-odlingar hemma i mitt kök. Att min kropp påverkat odlingsprocessen blev en självklarhet. Men vad skulle jag göra med biofilmen? I bakhuvudet gnagde tanken att jag borde ta ut den ur badet och låta den torka. De konstnärer som arbetar med kombucha och som jag hade haft mailkontakt med, bland annat Sacha Laurin, Sarah Waters och Nole Giulini hade ju alla arbetat med att just torka den. Så jag väntade ytterligare en vecka och trots att biofilmen var så pass tunn så bestämde jag mig för att ta den ur badet ändå. När den torkat kanske jag kunde hänga upp den på olika sätt och skapa en form av kroppslig skulptur? Men hur skulle betraktaren förstå att det handlar om ett möte mellan min kropp och kombuchan om jag gjorde så? Jag bestämde mig för att åtminstone testa och se vad det skulle leda till.

När jag skulle försöka få upp biofilmen ur odlingen så försökte jag att samla ihop den på ytan. Luftfickor skapades i biofilmen, vilket jag fann otroligt intressant eftersom det kändes bubbligt och levande. Jag höll den i handfatet och då la sig också vatten i luftfickorna. Att denna supertunna biofilm är så pass stark och vattentät hade jag verkligen ingen aning om. Tänk alla de biofilmer som finns i våra kroppar. Hur biofilm bidrar till spridning av antibiotikaresistenta bakteriestammar. Hur de växer på främmande material för kroppen som vi opererar in. Kommer biofilm ta över den mänskliga kroppen i framtiden?

När jag kollade ner i handfatet på den bubblande biofilmen var det precis den känslan jag fick. Att det börjat växa från avloppet och håller på att ta över. Rummet. Min kropp. Det kändes så brutalt på något sätt. Men det hade en riktning och en tyngdkraft som tilltalade mig.

Jag vecklade ut biofilmen till en platt yta och lät den torka på golvet. Men när jag kom tillbaka dagen efter såg jag med förskräckelse på biofilmen. Det som jag fann så intressant när jag började odla kombucha första gången hade försvunnit på vägen. Trots att biofilmen fortfarande är levande när den är torkad, uppfattar inte ögat det. Och jag vill inte att man ska referera till skinn, för det är inte dött som skinn. Jag insåg när det låg där torkat hur viktigt det är att man faktiskt får *känslan* av att det är levande, och inte bara att man vet om att det är levande. Så jag slängde i biofilmen i badet igen.

Luftbubblorna som uppstod i badet.

Bubblar upp från handfatet, som att det är på väg att ta över.

Blöt, köttig klump. Allt vatten som lagt sig i fickorna är nästan borta i biofilmen.

Utplattad och torkad biofilm.

ANDRA BADET

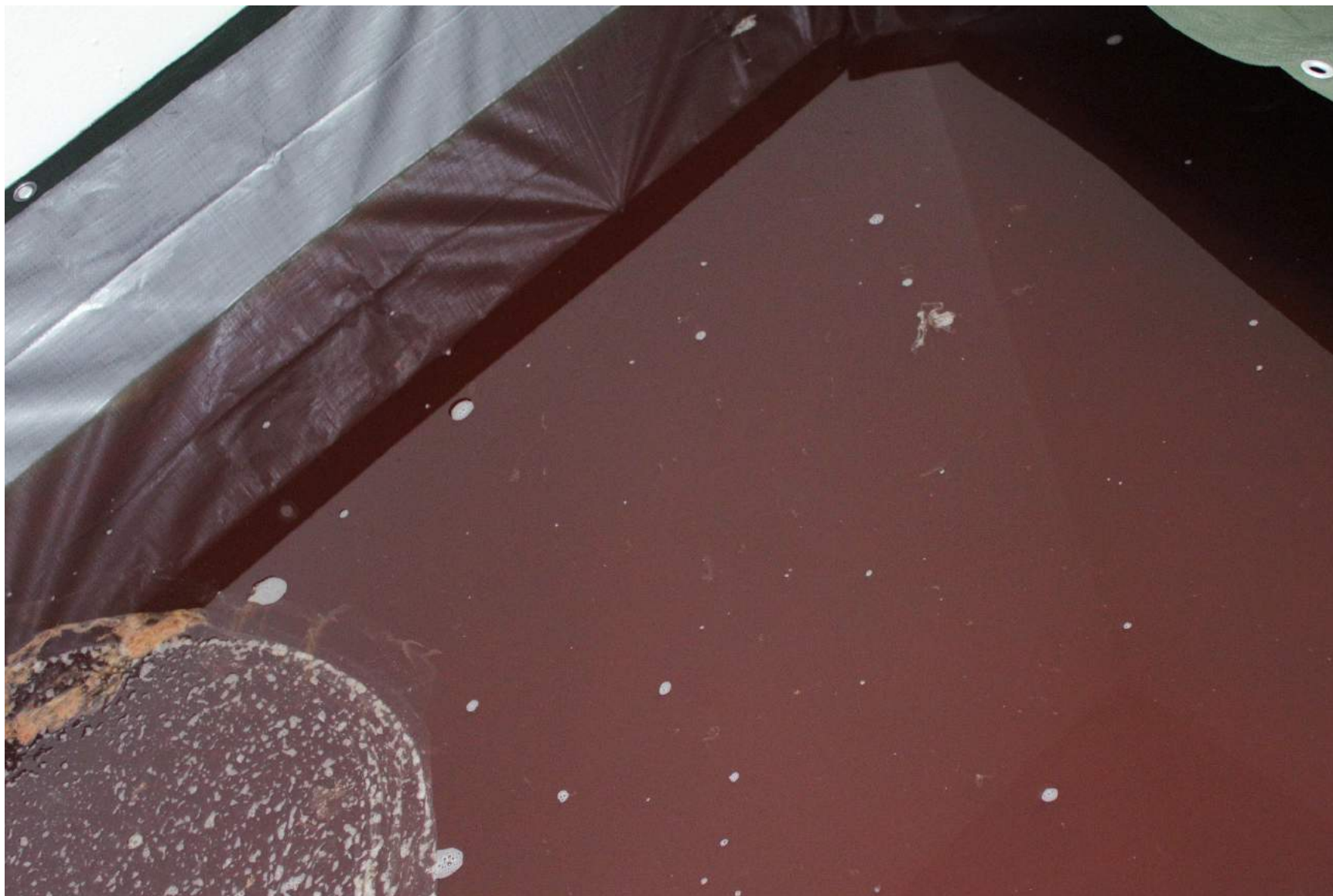
Så länge det finns näring kvar i odlingen fortsätter det att växa på ytan. Jag bestämde mig för att ta ett bad till som visade sig sätta riktningen åt projektet. Det blev viktigt, för att nu badade jag med den biofilm som hunnit växa från förra gången jag tog ett bad. Jag spenderade flera timmar med kombuchan och det blev så direkt visuellt hur våra kroppar smälte ihop med varandra och möttes. Hur vi överlappade varandra och känslan av att jag är en förlängning av det här kom krypande.

Jag började leka med biofilmen. Lägga det på olika sätt på min kropp, kapsla in mig själv i det, lägga det så att man inte såg vad som var min kropp och vad som var biofilmens kropp. Som att vi fortsätter in i varandra, förlänger varandra. Det är ju det här mötet som jag vill visa i en gestaltning. Lekfullheten och lusten som jag tidigare skrev om fanns plötsligt där. Allt kändes på något sätt möjligt.

Då insåg jag också att jag har varit lite rädd för att det ska lukta, för just lukten är det första som människor påpekar när dem möter kombuchan för första gången. Samtidigt är det ju lukten jag går igång på. Jag bestämde mig för att strunta blanka fan i att det luktar och pusha det ett steg längre istället. Det ska vara äckligt och jag ska rulla runt i det. Jag ska dricka av mig själv. Kanske någon annan vill dricka av mig? Det kändes helt plötsligt självklart att det som kommer bli min gestaltning är biofilmen, min kropp, odlingen och mötet – i form av ett performance.

"Mänskliga kroppar är inte annorlunda än icke-mänskliga" - Karen Barad

Andra badet, precis innan jag jag kröp ner i odlingen.

Andra badet, 5 dagar senare.

MÖTET

Jag sände ut en helt annan känsla när jag badade andra gången och det märktes i odlingen. Redan efter 5 dagar hade den nya biofilmen växt sig 5 gånger tjockare än den första gjorde på 3 veckor. Efter första badet hade andra mikroorganismer hittat min kropp som hem och hoppat av i badet. Kanske kände de på sig att de måste producera biofilm snabbt för att jag skulle hinna visa någonting till examenspresentationen? Oavsett anledning, blev jag överlycklig att det hade växt så fort.

Men nu var frågan, hur skulle jag gestalta det här mötet? Det kunde ju inte direkt vara kvar i odlingen uppe på 7.e våningen i skolan. Skulle jag bygga ett mindre bad? Eller skulle jag ha två bad där biofilmen skulle kunna växa emellan? Akvarium? Eller skulle jag ta ut den ur badet och torka biofilmen ändå men sen hälla vatten på den så den började förändras? Eller skulle jag få tag i ett badkar och kanske bada med biofilmen även under examensutställningen? Jag dividerade med mig själv fram och tillbaka hur jag skulle göra. Jag fick tag i ett kar med tappkran och bestämde mig för att testa att flytta över badet i denna till examensredovisningen för att testa om det kändes rätt. Jag ville ändå hitta en så neutral behållare som möjligt till badet för att det inte skulle associeras till något speciellt. Därför valde jag bort både badkaret och akvariet och bestämde mig för karet med tappkran. Det skulle handla om mötet mellan icke-mänskliga kroppar, min kropp och det tilltalande i något kväljande framför betraktarens ögon. Just där och då.

RESULTAT

I skrivande stund så håller jag på att förbereda inför det performance som kommer äga rum under examensutställningen. Jag kommer bygga upp en "scen" i form av ett tyg-golv som markerar var mötet kommer att ske i rummet. Jag kommer gå på scenen. Där står karet fylld med den biofilm som jag badat med de senaste veckorna. Som jag har levt med, kommunicerat med, druckit, blivit en del av. Jag kommer krypa ner i badet med långsamma rörelser. Förflytta min kropp på olika sätt i badet. Det kommer bli som ett avsked oss emellan. En sista gång som vore kroppar möts. En sista gång som våra kroppar andas genom och med varandra.

När performancet är över så lämnar vi varandra. Vad blir kvar? Lämnar jag kvar en bit av mig själv? Blir det en förlängning av biofilmen och mig själv? Det som lämnas kvar möter besökarnas kroppar och blir en del av dem. Kanske är det ändå så att vi alla flätas samman in i varandra. Kroppar som kroppar, mänskliga eller inte.

Montering av performancet i utställningsrummet på vasagatan 33.

REFLEKTION

När jag skrev min projektbeskrivning hade jag en fråga: Hur kan min kropp bli en del av kombuchan och kombuchan en del av min kropp? I tidigt stadie omformulerades frågan till: Hur är jag en del av kombuchan och kombuchan en del av mig?

När jag läser igenom min projektbeskrivning som jag skrev i slutet av januari så inser jag hur mycket större förståelse jag har fått under arbetets gång för de livsprocesser som sker, inte bara runt omkring mig, men också i mig. *Hur kan min kropp bli en del av* i jämförelse med *Hur är jag en del av Kombuchan* är två väldigt olika perspektiv. Jag har genom att fördjupat min teoretiska förståelse kring kombuchan öppnat upp för andra frågeställningar som rör kroppar. Varför ger vi olika typer av kroppar – mänskliga såväl som icke-mänskliga – olika värden? Varför finns det en gräns mellan olika kroppar och kan vi suddas ut den gränsen? Jag känner att jag har en bred plattform att stå på och jag känner mig inspirerad att jobba vidare med kombuchan på andra sätt och med andra frågeställningar. Jag har ett frågebibliotek som jag kan utgå ifrån, fotografier som jag kan jobba vidare med. Att jag kommit fram till att gestalta vårt möte med ett performance känns spännande, utmanande och utvecklande för mig själv. Jag har ändå strävat efter att göra ett examensarbete som har gett mig lust att fortsätta när tiden på HDK har nått sitt slut. Nu när sluttampen är här och den riktiga världen närmar sig, känner jag mig verkligen inspirerad att fortsätta.

Jag har också funderat mycket kring sammanhang. Vad innebär det att jag befinner mig på HDK, i ett textilt sammanhang? Hur påverkas jag av det sammanhang jag befinner mig i just nu och i vilket sammanhang vill jag tillhöra? I min första projektbeskrivning skrev jag följande *"Jag tycker också att hela bioart-scenen är himla inspirerande, vilket är ett av de sammanhang där jag känner att jag som konstnär skulle vilja tillhöra"*. Efter att ha nämnt ordet bioart kändes det som att jag inte tillhörde textilkonsten längre för att en del på skolan hakade upp sig på just den benämningen. Följaktligen, tog jag bort den meningen från min projektbeskrivning och nu när jag kollar i backspeglarna så skulle jag inte ha gjort det. Man kan flyta mellan flera områden och i min rapport har jag presenterat konstnärer och designers som just gör detta. Jag har även i detta arbete stärkt min egen uppfattning om vad textilkonst är för mig.

Biofilmen innehåller cellulosa som är producerad av bakterien *Gluconacetobacter xylinus*. Den har samma molekylformel som växtcellulosa men däremot olika makromolekylära egenskaper. Cellulosa producerad av bakterier har en längre fiber och har en högre vattentålighet än växt-cellulosa till exempel.¹⁰ Spelar det någon roll om cellulosa är producerad av en bakterie eller i en växt för att få definiera sitt verk som textilt? Det enkla svaret är att jag får definiera det precis som jag vill. Men det går ändå inte komma ifrån att vi människor vill kategorisera och benämna allt som finns omkring oss. Att jag tycker det jag gör är så textilt det kan bli betyder inte att andra tycker så, och det är helt okej. Utifrån ett sammanhang kan man också anpassa sitt arbete. Det kan vara textilt, naturvetenskapligt, performance-konst eller något annat beroende på vem mottagaren är. Man kan stå med både fötter, händer, öron och hjärtat i samma områden - eller olika. Det är det som är det fina med att vara konstnär.

TACK

Jag vill rikta ett avslutande tack till min handledare Jeanette Schäring som hjälpt mig oerhört mycket i mitt examensarbete. Tack för energi, inspiration och alla spännande samtal.

REFERENSER

FOTNOTER:

1. Ted-talk, mar 2011. https://www.ted.com/talks/suzanne_lee_grow_your_own_clothes (jan 2016)
2. Sacha Laurins hemsida. <http://www.kombuchacouture.com> (jan 2016)
3. Roots of malmö, Kombucha. <http://rootskombucha.se/sv/hur-man-startar-en-kombucha-kultur/> (feb 2015)
4. Drugs, kombucha, 2009. <http://www.drugs.com/npp/kombucha.html> (feb 2016)
5. Shade, Ashley. *The Kombucha Biofilm: a model system for microbial ecology*. Yale University, 2011,
6. Sciencedirect, *Biofilm dispersion and quorum sensing*, 2014. <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1369527414000290> (mar 2016)
7. Ted-talk, mar 2009. https://www.ted.com/talks/bonnie_bassler_on_how_bacteria_communicate?language=sv (feb 2016)
8. Karsten Pedersen, bakterier, *nationalencyklopedin*. <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/bakterier> (mar 2016)
9. Kira O'reillys hemsida. <http://www.kiraoreilly.com> (feb 2016)
10. Bacterial cellulose. https://en.wikipedia.org/wiki/Bacterial_cellulose#Differences_between_plant_and_bacterial_cellulose (mar 2016)

WEBBSIDOR:

Ute Römling, *Bakterier i biofilm mer motståndskraftiga*, Karolinska institutet 2015. <http://ki.se/forskning/bakterier-i-biofilm-mer-motstandskraftiga> (mar 2016)

Allt om vetenskap, *Du består av bakterier*, 2011. <http://www.alltomvetenskap.se/nyheter/du-bestar-av-bakterier> (mar 2016)

Roots of malmö, Kombucha, *Vad är kombucha*. <http://rootskombucha.se/sv/vad-ar-kombucha/> (feb 2015)

Simon Parks blogg. <http://exploringtheinvisible.com>

FÖRELÄSNINGAR:

Exploring the invisible - Dr. Simon Park at Second home, hanbury street, London 2/3-16

Untitled Bodies - Kira O'reilly, Vetenskapsfestivalen Göteborg 16/4-16

We have never been Human - Tarsh Bates, Vetenskapsfestivalen Göteborg 14/4-16

BÖCKER:

Posthumanistiska Nyckeltexter - av Cecilia Åsberg, Martin Hultman, Francis Lee. 2012.

10% Human: How Your Body's Microbes Hold the Key to Health and Happiness - av Alanna Collen. 2015.

UTSTÄLLNINGAR:

Seung ah paik - Saatchi Gallery, London 2016.

The Secret World inside you - American museum of natural history, New York 2016.

Karla Black - David Zwirner Chelsea, New York 2016

